

Wat Bezielt Vera Schüller

Ongeloof en verontwaardiging

In haar toekomstbeeld had seksueel geweld nooit een plaats gehad. Maar een stage bij het destijds geruchtmakende onderzoek van Nel Draijer bracht daar radicaal verandering in. "Dat dit gebeurt! En dat niet meer mensen ervan weten!"

De in- en output van het Steunpunt Seksueel Geweld? Voor veel collega's is het een schimmenspel van vier dames in een achterafkantoor. "We zijn een beleidsbureau en werken vooral op de achtergrond", verklaart Vera Schüller de onbekendheid. Een stille motor in het hart van de hulpverlening.

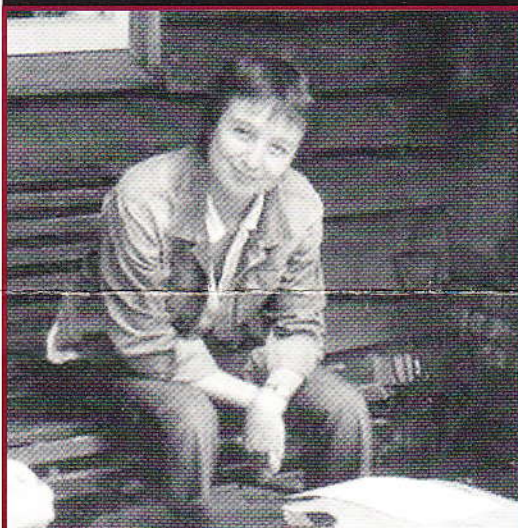
Preventie en bestrijding van seksueel geweld en verbetering van de hulpverlening aan slachtoffers van seksueel geweld, dat is de kerntaak. Verzamelde informatie uit studie, netwerken en overleggen verwerken de medewerkers tot folders, gidsen, congressen, cursussen en voorlichtingsbijeenkomsten, al naargelang de praktijk dat verlangt. Cliënten die bellen voor hulpverlening worden doorverwezen.

"Op dit moment", vertelt Vera, "ligt het accent opnieuw op het herkennen van signalen en het daarnaar handelen. Wat blijkt is dat mensen vaak te onzeker zijn om tot handelen over te gaan, zelfs als ze hele duidelijke signalen in handen hebben. De angst dat ze het mis hebben verlamt hen, ze willen eerst zekerheid." "Dat krijg je vaak niet. Je moet natuurlijk zorgvuldig zijn, maar je moet wel iets doen, bijvoorbeeld in overleg gaan met het Advies- en Meldpunt Kinder mishandeling (AMK)."

Het gebied dat seksueel geweld beslaat is breed: van incest, kinderporno en seksueel misbruik buiten het gezin, bijvoorbeeld op school of in een vereniging, tot seksuele intimidatie op het werk, vrouwenhandel en loverboy-praktijken. "Maar als je denkt dat je het allemaal in kaart hebt", zegt Vera, "blijken er toch weer vormen mogelijk waaraan je niet had gedacht. Bijvoorbeeld seksueel misbruik door moeders, ook wel *the ultimate taboo* genoemd."

"Van mannen weten we dat veel daders als kind slachtoffer geweest zijn," zegt Vera. "Natuurlijk kunnen ook moeders hun kinderen seksueel misbruiken. Maar het is kennelijk

"De passie komt uit de organisatie, uit de problemen waarmee we te maken hebben en de idealen van de medewerkers." Zo omschreef directeur Roel Coutinho het in een interview. Het magazine verkent de clusters, op zoek naar de drijfveren van bijzondere medewerkers. Nu: Vera Schüller, beleidsmedewerker bij Steunpunt Seksueel Geweld Amsterdam.

zoiets onvoorstelbaars dat het niet in je opkomt. Erkenning blijft belangrijk, je moet weten wat er gebeurt, dan pas kun je goed signaleren."

Vera zelf was nooit met het onderwerp bezig geweest, tot ze voor haar studie Sociale Psychologie in 1986 door stage betrokken raakte bij het onderzoek van Nel Draijer. Uit dit onderzoek bleek dat één op de drie vrouwen in haar leven te maken krijgt met seksueel misbruik. "Je hoorde concrete verhalen, het kwam heel dichtbij. Toen dacht ik: Waarom weten niet meer mensen dit? Waarom wordt er niet meer aan gedaan? Ongeloof, ja, en verontwaardiging. Het greep me aan."

Na twee jaar onderzoek en haar afstuderen was ze het verdriet en de ellende zat en ging de horeca in. Het bleek een leuk uitstapje maar

niet meer dan dat. Lotsbestemming? Ze begon bij 'Tegen haar Wil', waaruit het Steunpunt in 1990 voortkwam, en vervolgde haar weg bij De Eerste Lijn, een telefonische hulpdienst voor misbruikte vrouwen en meisjes. "Vlak na de geboorte van mijn jongste dochter ben ik daar gestopt. Het feestelijke en het vreselijke, ik kon het niet combineren."

Het ontbreken van directe cliëntencontacten bij het Steunpunt geeft de noodzakelijke afstand, maar die afstand eist een lange adem bij het herkennen van resultaat. Een voorbeeld is de coördinatie van het meersportteam, een overleg met vertegenwoordigers uit verschillende instellingen waarin de concrete aanpak bij (vermoedens van) seksueel misbruik besproken wordt. Hulpverleners uit deelnemende instellingen kunnen daar complexe zaken inbrengen die dreigen vast te lopen. "Na een wat moeizame start komt het team nu heel regelmatig bij elkaar," zegt Vera. "Een aantal besprekingen hebben denk ik echt geleid tot een andere, doortastendere aanpak. Alleen dat al was de investering waard."

Lange adem, stationair, doorgaan. Toch zijn er ook momenten, zes keer al dit jaar, waarop het team plotseling versnelt. Sinds 1996 werkt het Steunpunt met het zogenaamde *Scenario zedenzaken en maatschappelijke onrust* bij seksueel misbruik buiten het gezin, bijvoorbeeld op een school. Binnen 24 uur formeert daarbij het Steunpunt een coördinatieteam. Het Steunpunt, meestal in de persoon van leidinggevende Marianne van Staa, treedt op als case-manager. "Wij zorgen ervoor," vertelt Vera, "dat de hulpverlening aan kinderen, ouders en eventueel collega's goed georganiseerd wordt en dat we alle betrokkenen zo zorgvuldig mogelijk informeren, zodat er geen onnodige onrust ontstaat. Hoe gek het misschien ook klinkt, het zijn voor ons de krenten in de pap. Je ziet direct het effect van je advies en van de structuren die je aanbrengt."

"Of ik ooit kwaad word? Als vier kinderen signalen afgeven over seksuele intimidatie door een leerkracht en een bestuur zegt dan: 'Ja maar, als het nou niet waar is...' dan kan ik, eenmaal terug op kantoor, uit mijn vel springen. 'Krijgen alleen volwassenen het voordeel van de twijfel?' denk ik dan. Mijn eigen dochters zijn nu elf en zeven.. het blijft confronterend. Natuurlijk vraag ik me soms af of ik mijn leven lang bezig blijf met seksueel geweld. Het antwoord? Ik weet het niet."